

Dva bílé koně

Josef Zíma

Vzpomínám slzy roně, že jsem měl
dva bílé koně nádherné.
Sním s otevřenou pusou,
jak jsem tím tvou hlavu rusou zmát, ó zmát.

Dlouho jsem tě pak měl rád,
že ses dala opít
hudbou jejich kopyt.

Jenom že jak čas běží, vplet se koním do otěží,
jsou ty tam. Víím, že mi nepomůže
náhradou ti rudé růže dát, ó dát.

Už jen marně tě mám rád,
ty ses dala opít rytmem koňských kopyt.

Pátrám, teď slzy roním, kdo dal tuhle sílu koním
cínovým. Že svůj svět dětských hraček,
i když byl jen za pár kaček, nedáš, ó, nedáš.

Kdo ví, jaké cesty hledáš,
proč ses dala opít falší koňských kopyt.

Dnes ať už jak chci brečím, z pohádek tě nevyhlédám,
vzal to nešť. Snem, ve kterém jsem klopýt,
bude mi znít místo kopyt déšť, jen déšť, jen déšť